

[Grønning.]

i disse Aar, vil næppe gaa uden om noget Erhverv. Derfor er der i særlig Grad Brug for tekniske Nydannelser nu i Tiden, Nydannelser, der gerne maa være ikke blot af økonomisk Værdi, men delvis ogsaa af eruptiv Art, saaledes at de kan hindre den økonomiske Størkningsproces, som er Fatigtidomstens Forløber, i at brede sig ud over det danske Samfund.

For paa et enkelt Omraade at modvirke dette tillader jeg mig derfor at foreslaa den høje Regering, at der oprettes et Laboratorium til Undersøgelse af Landbrugs-Planteproduktion med Henblik paa heraf at finde, udvinde eller tilदानe egnede Raastoffer for industriel Behandling. Dette Raastofflaboratorium kan indrettes i Tilknnytning til Den kongelige Veterinær- og Landbohøjskoles videnskabelige Arbejde paa Planteavlens Omraade, men bedre vilde det være at oprette et selvstændigt Laboratorium med disse Opgaver for Øje, og under Hensyn til Opgavernes Betydning haaber jeg, at den højtærede Statsminister og den højtærede Landbrugsminister vil tage denne Henstilling op til nærmere velvillig Overvejelse.

I den Finanslovtale, som blev holdt af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, og som blev paa hørt med saa stor Interesse af Tingets Medlemmer, forekom der en enkelt Udtalelse, som jeg gerne vil knytte et Par Bemærkninger til. Det ærede Medlem sagde, at det nu var blevet nødvendigt, at man ved Drøftelse af Beskæftigelsesspørgsmaalet, specielt Spørgsmaal af konjunkturbestemt Art, foretog en ny Inddeling mellem dem, der ønskede Planøkonomi, og dem, der ikke ønskede en saadan Politik ført. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke blev klar over, hvori denne Nødvendighed bestod, og jeg tror da heller ikke, det ærede Medlem gav nogen Motivering herfor. Udtalelsen var nærmest formet som et Paalæg, en Instruks eller en Førertalelse, som ikke bør diskuteres. Naar jeg alligevel drister mig til at rejse Diskussionen derom, er det, fordi jeg finder, at Udtalelsen er af meget stor Interesse, ogsaa for den kommende Tids Politik.

Vi skal altsaa fremtidig deles — det være Politikere saavel som Vælgere — i Tilhængere af Planøkonomien og Modstan-

dere deraf. Det første Spørgsmaal, som jeg stiller det ærede Medlem til Besvarelse, er dette, om Delingen skal foregaa paa tværs af hidtidige Partigrænser, og dernæst, hvad denne Deling skal tjene til.

Da det ærede Medlem ikke selv har givet nogen Forklaring, maa det maaske være tilladt at gisne. Naar Planøkonomien praktiseres af et næsten enevældigt Socialdemokrati, kan det i og for sig ikke forundre, at Skellet imellem Planøkonomi og egentlige Socialiseringsforanstaltninger bliver temmelig udflydende, og det kan vel heller ikke være urimeligt at antage, at Bestræbelserne i den Tid, Socialdemokratiet raader, vil gaa i Retning af at præge de planøkonomiske Foranstaltninger saa stærkt, som det nu er muligt med den socialdemokratiske Samfundsopfattelse.

Idet jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke vil have noget væsentligt at indvende mod denne Betragtning, gaar jeg videre og spørger det ærede Medlem, om Meningen med den nye Inddeling er den, at man over Planøkonomien vil bane Vej for, at Vælgere med en principielt afvigende Samfundsopfattelse mere eller mindre umærkeligt skal bringes til at godkende nuværende og kommende Socialiseringsforanstaltninger i Planøkonomiens Navn. I Fald dette er Meningen, maa jeg i hvert Fald for mit Vedkommende meget fraraade denne nye Inddeling, som jeg ikke tror der kan være nogen konservativ Interesse forbundet med at antage. Men jeg indrømmer, at den Mening, jeg her har udtalt, selv om det er den mest nærliggende, ikke ganske udelukker, at det ærede Medlems ikke aabenbarede Mening netop har været af modsat Karakter, og at det ærede Medlem med sin nye Inddelingsmetode har ment at ville lette Socialdemokratiet Overgangen til en mere folkelig og mindre klassepræget Politik. Jeg tror ikke derpaa, men da begge Muligheder synes at være til Stede, om end ikke i lige Grad, har jeg ikke villet undlade at pege derpaa, og det kan formentlig kun lette det ærede Medlem Svaret, at der er flere at vælge imellem.

Det eneste, der kunde tyde paa, at sidstnævnte Antagelse er den rette, er den Omstændighed, at der i den senere Tid falder et Dogme, hver Gang en af de socialdemokratiske Førere viser sig paa Taler-